

РЕШЕНИЕ

№ 2365

гр. София, 11.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 09.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **12070** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място], представлявано от управителя И. Х. И., срещу решение № 000030-5687/22.11.2021 г. на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите /НАП/. С него е оставено без уважение като неоснователно искането на жалбоподателя за възстановяване на платена държавна такса по чл.30, ал.6 от Закона за хазарта /ЗХ/ в размер на 25 000 лв.

С жалбата се твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен като постановен в противоречие с материалноправните разпоредби. Иска се отмяната му. В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуалния си представител адв.К. поддържа жалбата и иска присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът – изпълнителният директор на НАП чрез упълномощения си представител юрк.И. оспорва жалбата. Моли съда да отхвърли същата, както и да му присъди юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството.

Административен съд – София град, второ отделение, 72-ри състав, като взе предвид събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

С решение № 000030-402 от 15.02.2021 г. на изпълнителния директор на НАП, на [фирма], по негово искане от 04.10.2019 г., е издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 години за игрална зала с адрес:

гр.Б.,[жк]бл.170. Лицензът е за 30 броя игрални автомати с 30 броя игрални места. От представените по делото платежни нареждания се установява, че оспорващото дружество е внесло по сметка на НАП на 22.02.2021 г. 15 000 лв., за които като основание е посочило: „такса по чл.3 ТТЗХ по реш. на НАП 000030-402/15.02.2021 г.“, а на 12.04.2021 г. е заплатило по сметка на НАП сумата от 25 000 лв., за която като основание е посочило: такса по чл.30, ал.6 от ЗХ отново по решение 000030-402/15.02.2021 г. на изпълнителния директор на НАП. Така направените плащания не се оспорват от страна на ответника.

Със заявление с вх.№ 26-Р-658/06.10.2021 г., жалбоподателят е поискал от НАП да му бъде възстановена сумата от 25 000 лв., като недължимо платена. Изложил е съображения, че е следвало да заплати единствено таксата от 15 000 лв., дължима на основание чл.30, ал.7 от ЗХ, но не и таксата от 25 000 лв., платена на основание чл.30, ал.6 от ЗХ, която е заплатил, за да получи удостоверение за издадения му лиценз.

С оспореното решение № 000030-5687/22.11.2021 г. изпълнителният директор на НАП е оставил без уважение заявлението на жалбоподателя за възстановяване на платената с платежно нареждане от 12.04.2021 г. по сметка на НАП държавна такса по чл.30, ал.6 от ЗХ в размер на 25 000 лв. В мотивите на решението е посочено, че двете такси се дължат на различно правно основание и същите са кумулативно дължими.

При така установените факти, настоящият състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл.146 от АПК, по реда на чл.168, ал.1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е решение № 000030-5687/22.11.2021 г., с което изпълнителният директор на НАП е оставил без уважение искане с вх.№ 26-Р-658/06.10.2021 г. на жалбоподателя за възстановяване на платената по сметка на НАП държавна такса по чл.30, ал.6 от ЗХ в размер на 25 000 лв.

Жалбата, с която съдът е сезиран, е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от страна в административното производство, чието искане е оставено без уважение с оспорения акт, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е и основателна.

Оспореното решение е издадено от изпълнителния директор на НАП, на основание чл.17, ал.1, т.16 от ЗХ. В чл.17 от ЗХ са посочени правомощията на изпълнителния директор на НАП в областта на хазарта и свързаните с него дейности. В ал.1, т.1 от посочения текст е записано, че същият е компетентният да издава лицензи за организиране на хазартни игри, а т.16, послужила като правно основание за издаване на акта, определя изпълнителния директор на НАП като орган, който има правомощия да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Съответно, изпълнителният директор на НАП е материално компетентният орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на платени такси за издаване и продължаване действието на лицензите за организиране на хазартни игри с игрални автомати.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл.59, ал.2 от АПК, доколкото в ЗХ няма специални изисквания. Посочен е издателят на решението, адресата, какво е решението на органа по подаденото от заявителя искане, какво е мотивирало органа да стигне до посочения извод. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат както в самото решение, така и в приложените писмени доказателства към

административната преписка.

При издаването на решението не са допуснати и съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват самостоятелно основание за отмяната му.

При преценка на съответствието на решението с материалноправните разпоредби съдът съобрази следното:

Спорът по делото се свежда до това коя конкретно такса от предвидените в чл.30 от ЗХ дължи жалбоподателят за издадения му лиценз и по-конкретно дължи ли две такси – такава по ал.1 и такава по ал.6 на чл.30 от ЗХ. Ответникът не е оспорил, че жалбоподателят в качеството си на организатор на хазартни игри по чл.242, ал.1 от ЗКПО се облага с алтернативен данък по реда на същия закон, което се установява и от представените по делото декларации по чл.246 от ЗКПО за данък върху хазартната дейност от игри с игрални автомати и игри в игрално казино, които са входирани в НАП. Именно в качеството му на лице, облагащо се с алтернативен данък по ЗКПО, съдът намира, че същото дължи само такса по чл.30, ал.1 от ЗХ, като това произтича от разпоредбата на чл. 30, ал.7 от същия закон.

Съгласно чл.30, ал.1 от ЗХ, за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите. Съгласно ал.6 на чл.30 на ЗХ, за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лв. В същото време чл.30, ал.7 от ЗХ предвижда облекчен режим на заплащаните такси за издаване/продължаване на лиценза, като е предвидено, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, се събират само таксите по ал.1. Според тази разпоредба, за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, се събират само таксите по ал.1. Следователно лицата, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, следва да заплащат такса за издаване/продължаване действието на лиценза, в размер, определен единствено по Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта. Размерът се определя единствено според броя на игралните места в залата, в която ще се извършва разрешената дейност, и не е обвързан с броя жители в населеното място, в което ще се извършва дейността, или пък със срока на валидност на лиценза, както е предписано в чл.30, ал.6 от ЗХ. След като в чл.30, ал.7 от ЗХ ясно е посочено каква е таксата за издаване/продължаване на лиценза за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, а именно единствено такава по ал.1, няма основание да се събира и втора такса по ал.6.

Следва да се отчете също, че текстът на чл.30, ал.7 от ЗХ /изм. ДВ, бр.69/2020 г./ съществува и в редакцията на чл.30 от ЗХ от 01.01.2015 г. като ал.5 на чл.30 от ЗХ. Следователно цитираната норма не се явява нова по отношение на заплатените от жалбоподателя такси, тъй като същата е съществувала и към момента на подаване на

заявлението му за издаване на лиценз - 04.10.2019 г.

В чл.3, т.4, б. „б“ от Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта, към която препраща чл.30, ал.1 от ЗХ, изрично е предвидено, че за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри и дейности по ЗХ и по-конкретно за игри с игрални автомати се събира такса, както следва - за игрални зали с 30 игрални места - 15 000 лв., и по 100 лв. за всяко допълнително игрално място. Тъй като в залата, за която е издаден лиценз, има 30 игрални места, таксата е 15 000 лв. Тази такса е платена и предвид гореизложеното, друга не се дължи. Поради това, платената по сметка на НАП такса по чл.30, ал.6 от ЗХ в размер на 25 000 лв. е следвало като недължимо платена да бъде възстановена при поискване от [фирма].

По изложените съображения, оспореното решение като неправилно поради противоречието му с материалния закон, следва да бъде отменено, а преписката да бъде изпратена на органа, с указания за възстановяване на поисканата сума от 25 000 лв. като недължимо платена по сметка на НАП.

При този изход на спора основателна се явява претенцията на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски – 50 лв. за държавна такса и 1300 лв. за адвокатско възнаграждение. Същите са своевременно поискани, а по делото се намират доказателства за реалното им заплащане.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, второ отделение, 72-ри състав,

Р. И :

ОТМЕНЯ решение № 000030-5687/22.11.2021 г. на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите. ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите за ново произнасяне по искане с вх.№ 26-Р-658, подадено на 06.10.2021 г. от [фирма] с ЕИК[ЕИК] при съобразяване с дадените с мотивите на настоящото съдебно решение указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] и седалище и адрес на управление в [населено място],[жк][жилищен адрес] разноски по делото в размер на 1350 /хиляда триста и петдесет/лева, от които 50 лв. за държавна такса и 1300 лв. за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Съдия: